

DANIELA KROLUPPEROVÁ

Jak motýlí víla ztratila jméno

Ilustrace Ivona Knechtlová



mladá fronta

Jak motýlí víla ztratila jméno

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.mf.cz
www.albatrosmedia.cz

mladá fronta

Daniela Krolupperová
Jak motýlí víla ztratila jméno – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS  **MEDIA**





DANIELA KROLUPPEROVÁ

Jak motýlí víla ztratila jméno

Ilustrace IVONA KNECHTLOVÁ

mladá fronta



Housenka, co se pletla do cesty

Eliška měla ráda zvířata. Všechna, i ta úplně maličká. Dávno věděla, že motýl se vylíhne z housenky. To ví přece každý. Eliška vždycky dávala pozor, aby někoho omylem nezašlápla. Například šneka nebo hmyzíky. Když si nějaká housenka spletla cestu a šinula si to po chodníku, Eliška ji pokaždé opatrně vrátila zpátky do trávy. Aby jí někdo neublížil.

Cesta do školy vedla parkem, takže na jaře Eliška potkávala housenky docela často. Zelené, hnědé, chundelaté, černé, štětinaté. Jednobarevné, tečkované, pruhované. Byla jich spousta, stejně jako motýlů. Všichni hýřili pestrými barvami.

Ale přece jen se našlo jedno zvíře, kterému se Eliška raději vyhnula. Pokud ho ovšem uviděla včas. Couravý kocour. Tvor, který neměl rád lidi a nejspíš vůbec nikoho. Dokonce ani ostatní kočky. I na ty naježeně vrčel a vztekle prskal. Byl to rváč. Honil ptáčky, sekal tlapkou po hmyzu a klidně se ohnal i po člověku. Odkud přišel, nikdo nevěděl. Objevoval se v parku, na náměstí, na hlavní třídě, lovil myši a požíral pohozené zbytky jídla. Z cesty ustoupil



jedině velkému psovi. Menší psi se ho báli. Eliška toho prskajícího mrzouta pokaždé raději obešla. Naštěstí na něj narazila jen zřídka.

Jednoho rána cestou do školy se Elišce pod nohy opět připletla housenka. Vypadala docela obyčejně, jen barvu měla nezvyklou. Zvláště světlou, dorůžova.



Eliška housenku opatrně přenesla pod pampeliškový list. Snad už si dá příště pozor! Jenomže cestou ze školy ji Eliška potkala znovu. Poznala housenku podle neobvyklé barvy. Zase ji opatrně odnesla na trávník, raději ještě o kousek dál.

Když na ni druhý den ráno opět narazila, tentokrát uprostřed chodníku, odnesla ji na opačný konec trávníku. Napadlo ji totiž, že se housenka vydala opačným směrem a ona ji pokaždé vrátí na začátek její cesty. Takhle bude blíž cíli. „Teď snad budeš spokojená, maličká,“ zašeptala housence Eliška a rozběhla se do školy.





Jenže cestou ze školy uviděla housenku opět na chodníku. To snad ne! Eliška se zastavila a zamyslela. Potom utrhla velký pampeliškový list a housenku jím opatrně nabrala. Dá ji doma na balkoně mezi květiny do truhlíku. Tam na ni alespoň nikdo nešlápne. A klidně se tam může i zakuklit. Motýl přece z balkonu bez potíží odletí. Eliška věděla, že zvířata patří do přírody, ne do zajetí. Ale tady šlo o život. O ten housenčí. A vlastně i o motýlí. Dva životy v jednom!

Na balkoně potom housenku šetrně položila mezi kopretiny. „Tady se ti bude líbit,“ slíbila housence. „Tady na tebe určitě nikdo nešlápne.“ Potom se ještě chvíli dívala. Housenka, stočená do klubíčka, se napřed bála a neodvážila se pohnout. Za chvíli se ale natáhla, postavila na všech čtrnáct nožiček a vcelku spokojeně zmizela mezi kopretinami.



Eliščina maminka měla ráda luční květiny a pěstovala je i na balkoně. Měla tu i máky, chrpy, zvonek luční, čekanku a koukol. Housenka se tady bude určitě cítit jako doma.

Večer Eliška chtěla housenku ukázat rodičům. Jenomže ta byla schovaná někde mezi květinami. Hledat ji nechtěli, to by ji rušili. „Nevadí, necháme ji být,“ řekla maminka. „Ať má svůj klid.“

„Myslíte, že se u nás zakuklí?“ uvažovala Eliška.

„Proč by ne?“ soudil tatínek. „Květin tady máme jako na opravdové louce.“



Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Jak motýlí víla ztratila jméno.***
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.